

εις τὸ περιοδικὸν τῶν ἐπισήμων πρακτικῶν τῆς Ἀκαδημίας.

*

Τὸ Συνέδριον τῶν Ἀνατολιστῶν θὰ συγκροτηθῇ ἐν Ἀθήναις τὴν 25ην Μαρτίου 1912.

Μέχρι τοῦδε ἔχουν ληφθῇ καταφατικαὶ ἀπαντήσεις συμμετοχῆς ἐκ μέρους τῶν σοφῶν πάσης γῆς 100.

Υπολογίζεται δὲ θὰ συγκεντρωθῶσιν ἐν Ἀθήναις διὰ τὸ Συνέδριον 800 ἔσονται ἑταῖροι.

Τὸ Συνέδριον θέλει διαρκέσει 7 ἡμέρας, διαιρούμενον εἰς δώδεκα τμήματα. Ἐδραὶ δὲ τῶν τμημάτων τούτων θὰ εἴναι τὸ Πανεπιστήμιον, ἡ Ἀκαδημία, ἡ Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη, ὁ «Παρθενόνα», ἡ Γερμανικὴ καὶ ἡ Γαλλικὴ Σχολή.

Ἀμέσως μετὰ τὴν πέρας τοῦ συνεδρίου μέγα μέρος τῶν συνέδρων θὰ ἐπιχειρήσῃ ἀρχαιολογικὰ ταξίδια ἀνά τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰς Ἑλληνικὰς χώρας ἐπὶ ἰδίῳ μεγάλῳ ἀτμοπλοίου.

*

Ἡ γὰρ καὶ πτωχὴ μοδίστα Μαργαρίτα Ὠντόν, ἥτις ἐβραβεύθη διὰ τὸ μυθιστόρημα αὐτῆς «Μαρία Κλαίρη» ὅπερ εἶνε ὡσεὶ ἡ αὐτοβιογραφία της, ὡσαύτως ἐβραβεύθη καὶ εἰς ἄλλον φιλολογικὸν κύκλον διὰ τὴν ἰδιοφύτην της καὶ τὴν ἐγκαρτέρησίν της. Τῇ ἀπενεμήθη τὸ ἐκ 5000 φρ. βραβεῖον τοῦ περιοδικοῦ «Vie Heureuse» κατόπιν ψηφοφορίας ἐπιτροπῆς ἐξ εἰκοσι κυρίων λογίων, ὧν αἱ 11 ἐψήφισαν ὑπὲρ τῆς Ὠντόν.

*

Κατὰ τὸν προσεχῆ Ἀπρίλιον διενεργεῖται ἐν Ρώμῃ Διεθνὲς Συνέδριον Μουσικῆς, εἰς ὃ ἐκλήθη νὰ λάβῃ μέρος καὶ ἡ Ἑλλὰς.

*

Τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον τῆς Ρώμης προσέκηρυξε διεθνή διαγωνισμόν στιχουργίας εἰς τὴν Λατινικὴν γλῶσσαν ἐπὶ τῇ ἐπετειῇ τῆς ἀνακηρύξεως τῆς Ἰταλίας εἰς βασιλείαν.

*

Affranchis (Ξεσκαβωμένοι). Εἶνε ὁ τίτλος τοῦ μάλλον ἀξιοσημειώτου ἐκ τῶν ἐφτείνων δραμάτων ὅπερ ἐπαίχθη εἰς τὸ Παρίσι. Πρόκειται περὶ τῶν μὴ ἀκολουθούντων τὴν τρέχουσαν ἡθικὴν, ἀλλὰ ζώντων μετὰ τὴν ἰδίαν φιλοσοφικὴν τῶν ἀντίληψιν. Συγγραφεὺς ἡ κωφάλαλος κυρία Λενερεῦ.

*

Ἀπέθανεν ἐν ἡλικίᾳ 67 ἐτῶν ὁ Charles van der Stappen, καθηγητὴς τῆς γλυπτικῆς εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν καλῶν τεχνῶν ἐν Βρυξελλαῖς, ὁ γονιμώτερος τῶν Βέλγων γλυπτῶν. Ἦτο ἀπὸ εἰκοσαετίας μέλος ὧν τῶν ἐλλαδοδικῶν ἐν Διέτῃ. Ἐπὶ μακρὸν οἰκεῖται ἐν Ἰταλίᾳ. Ἐκ τῶν ἔργων του γνωστότερα εἶνε: «Ὁ καλλιπαιστής τοῦ Φαύνου, ὁ Ἀνθρωπος μετὰ τὸ ξίφος, ἡ Διδασκαλία τῶν Καλῶν Τεχνῶν, (ἥτις κοσμεῖ τὴν πρόσωπιν τοῦ Μουσείου τῶν Βρυξελλῶν,) τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἀγ. Μιχαὴλ καὶ πληθὺς προτομῶν. Τὸ τελευταῖον ἔργον του, τὸ σινκεφαλαῖον ὅλην του τὴν ζωὴν, εἶνε τὸ Μνημεῖον τῆς Ἐργασίας. Οἱ μαθηταὶ του, οἵτινες εἶνε πολυπληθεῖς, ἀπεφάσισαν νὰ ἀνεγείρουν μνημεῖον πρὸς τιμὴν του.

*

Ἀπὸ τοῦ λήξαντος μηνὸς παρεπιδημεῖ ἐν Ἀθήναις ὁ νεαρώτατος ἀλλὰ καὶ ἱκανώτατος Ἀμερικανὸς ζωγράφος κ. Paul Swan διακρινόμενος διὰ τὴν μεγάλην πρωτοτυπίαν του καὶ τὴν καλλιτεχνικὴν αἰσθητικὴν. Ὁ κ. Σουὰν ἀπέστειλεν ἡμῖν τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν, ἀγαθὴν ἑλλῶν τὴν ἑκδοσὶν τῶν ἔργων του, διὰ τὰ ὅποια ἡ ἐκλεκτὴ ἡμῶν συνεργασία κ. Εἰρήνη Δημητράκοπούλου θὰ γράψῃ εἰδικὴν κριτικὴν διὰ τὴν «Πινακοθήκην».

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ συμπαθοῦς ζωγράφου ἔχει ὡς ἑξῆς.

Ἀξιότιμε κ. Διευθυντά,

Πολλοὶ φίλοι μου με παρεκάλεσαν νὰ ἐκθέσω τὰ ἔργα μου εἰς κοινήν θέαν. Ἐσκέφθην ὅμως ὅτι θὰ ἦτο

Παῦλος Σουὰν

καὶ δι' ἐμὲ καὶ διὰ τοὺς φίλους μου καλλιτερον νὰ δεχθῶ εἰς τὸ δωμάτιόν μου ὅλους ἐκείνους οἱ ὅποιοι ἀγαποῦν τὴν τέχνην καὶ τὴν ἑκφρασὶν μιᾶς ψυχῆς.

Κατοικῶ εἰς τὸ βον πάτωμα τῆς «Pension Mac-Tagart» εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου ἀρ. 10 καὶ δέχομαι ὥραν 4—5 μ. μ., ἐπειδὴ δὲ πρέπει κανεὶς νὰ ὀραβῇ μίαν ἀρκετὰ ὑψηλὴν σκάλαν, νομίζω ὅτι ὅσοι πάσχουν ἀπὸ τὴν καρδίαν τους δὲν πρέπει νὰ διοκινδυνεύσουν τὴν ζωὴν τους πετιῶντες εἰς τὰ ὕψη. Ὅπωςδὴποτε αἱ δύο δραχμαὶ αἱ ὁποῖαι κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸν ἐξοικονομῶ ἡμποροῦν νὰ κάμουν εὐτυχὴν ἕνα ἄνθρωπον.

Ἡ θεωρία μου εἶνε ὅτι ὁ καλλιτέχνης πρέπει νὰ ἔχῃ μέσα του τὴν ιδέαν τῆς εὐμορφίας, ἡ ὅποια γεννᾶται ἀπὸ πολλὰς παρεξηγήσεις τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ θλίψεως, καὶ ἂν ἔχῃ τὴν καλλιτεχνικὴν προδιάθεσιν, (ἥτις εἶνε μία ἄλλη ἑκφρασις τοῦ «θείου πυρός»,) θὰ ἐκφράσῃ καὶ θὰ δημιουργήσῃ ὥρατα πράγματα. Ἐν τούτοις, ἐκείνο τὸ ὅποτον συχνὰ γύρω μας ἀκούομεν «γεννημένος καλλιτέχνης» δὲν ἔχει καμμίαν ὑπόστασιν· γαίνονται μόνον κανεὶς μετὰ τὸ θλικὸν τὸ χρῆσιμον διὰ τὸ ἐσωτερικὸν πῆρ. Πρέπει γὰρ ἔχῃ ὅμως ἀγωγήν καὶ φιλοσοφικὴν διαπαιδαγώγησιν καὶ γνῶσιν τοῦ «ἐγώ» του πρὶν δώσῃ εἰς τὰ ὄφειρά του τὴν ὕλικήν μορφήν καὶ τὰ παραδώσῃ εἰς τὸν κόσμον. Ἐπίσης καμμίαν σημασίαν δὲν ἔχει ἡ ἑκφρασις: «Ἀρκετὰ καλὸς καλλιτέχνης», ἂν δὲν ἀποτελεῖσας κανεὶς τὸ ἔργον του. Ἀλλ' ἂν κανεὶς δὲν ἐξέφρασε μέχρι τέλους τὰς ιδέας του εἶνε μόνον ἐργάτης, ἴσως τυφλός, ὁ ὅποτος ζητεῖ ὁδηγόν. Δύο ιδιότητες χρειάζονται ἀπολύτως εἰς τὸν καλλιτέχνην· λεπτότης καὶ δύναμις. Τὸ πρῶτον εἶνε γυναικεῖον καὶ τὸ δεύτερον ἀνδρικόν. Τὰ δύο αὐτὰ στοιχεῖα εἶνε ἀνάγκη νὰ κλείσῃ κανεὶς εἰς τὴν ψυχὴν του, διότι κατ' ἄλλον τρόπον δὲν εἶνε δυνατόν νὰ δημιουργήσῃ πρωτοτύπως. Συχνὰ βλέπομεν λεπτότητα αἰσθήματος εἰς ἔργον τέχνης χωρὶς τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἀνδρικότητα καὶ τότε μένομεν ἀδιέφοροι ἀπέναντι του· ἂν ὅμως καὶ τὸ ἕτερον στοιχεῖον ὑπῆρχε, τότε θὰ ἔλεγε τὴν ἱστορίαν τὴν ὅποian τώρα μόλις μᾶς κάμνει νὰ ὑποπτεύομεν. Ἄλλοτε πάλιν βλέπομεν μίαν εἰκόνα μετὰ δύναμιν μόνον ἀγρίαν καὶ ἀνεξημέρωτον, καὶ